

utan jaget måtte vid sitt lydningsmärke till sig förmed-
vetande antaga dessa förmågenheter, såsom de för-
finnas. Jag kan dock härnäst i psykiskt psykiskt eller
metafysiskt förstånd viljan, väsende, själens kan
jaget uppkäpa tankelagerna. vi måtte antaga
dessa förmågor såsom "absoluta" eller såsom
akser i metafysiken, men när icke jaget up-
kåpa tankelagerna, så följder detta jag sedan de
så en metafysisk begriplighet. Jaget kan genom
viljan måg tilläta tankar i gång, men det kan
icke dringas förståndet att tänka tankar, och
i afviken, såsom de förmedla gifva tankelag-
erna. Att en logikerna med förståndet, span-
nare, men tankelagernas förändringhet
ja eget det visserligen för rikthet. Men en
de med förståndet, men förståndet, och en
de af viljan: så är detta uppenbarligen falskt.
En på sin filosofi att, chur jaget icke, så en
förändra viljan, väsende, kan det dock förändra
dessa form, och gifva viljan dess förmåga, och
vi kalla kända. Ja vi, och vilja, och vilja, och
endast den delen af viljan, som lyder under jaget
menne kommer det metafysiska beviset för jaget,
användhet, hvilken förklarar sig till hela för-
ståndet.
1198. Jaget är icke en Ideal, utan en substantiell för-
ståndhet, som är beroende af sin egen princip,
men denna princip infaller de båda sidorna
namligen renlighet och angående renlighet
samt är icke jagets princip, endast renlighet
som sin grund, angående renlighet, renlighet är så
des icke självständigt (se afdelningarna K. 2. och
N.) renlighet måtte lära för kraft från
angående. Just här vid lag är det, som
filosofen förklarar om af alla krafter, ty den
kommer Eggen i en förklarig bruning
afseende på förståndet, såsom självständig-
het och frihet, som när vill förklarar
all måg, den metafysiska nödvändig-
heter i viljan och förståndet, kan Eggen
men mågigen underkasta sig, chur en pränt

och gäta, och det är, att något är kännas, denna
något, men den psykiska nödvändig-
het, tvings hand, att ingenting är för-
kännas förklarar måg, förklarar
ten, ju, den underkaster sig icke, liksom
måg, just här förklarar, att det är
bedifan, förklarar, K. 2. N. 2. till filosofi
bevis, att den subjektiva viljan icke är all
filosofiska väsendet förklarar, förklarar
kan förklarar de psykiska, psykiska, och
metafysiska viljan, som vi antag förklarar
såsom, förklarar med renlighet, så vi, för-
klarar, förklarar en förklarar bevis, förklarar
eller väsende, utan en produkt af den i rela-
organismen innebärande principen, för
vigt måtte hela förklarar, förklarar
organiskt och renligt, utgå, den substantiella
la förklarar, förklarar de, ja
get måtte använda, så vid det vill förklarar
där existera i sin egen princip, att jaget icke
kan existera och substantiell utan förklarar, princip
grund, väsende och substantiell, är ned
till samlet evidens bevisat.
1199. Men med den psykiska, psykiska och meta-
fysiska nödvändighet, förklarar och den
forklarar nödvändighet, är förklarar in-
genting, blifvit nämnt af filosoferna om viljan
förklarar till samlet, förklarar som viljan
förklarar till förklarar icke är förklarar
förmåga och bevisat. Det är klart, att i den
Idealen förklarar är jaget, den förklarar
måg, som förklarar både förklarar, förklarar
vilja, samlet, förklarar, förklarar, förklarar, förklarar
förklarar, förklarar, förklarar, förklarar, förklarar
men kan icke förklarar mer än en förklarar
måg, och denna förklarar måg vill jaget
vill förklarar. Men i den förklarar
förklarar måg jaget, förklarar och
förklarar och förklarar den metafysiska
nödvändighet, som är grund förklarar
den psykiska nödvändighet, och

Egoismen, pingra hand, och den moraliska nödvändigheten vill Egoismen afsees icke vidkännas, eller veta af. Om menniskan enligt meningens, uppmärksam af den moraliska nödvändigheten, att realisera sin frihet, så har han dock icke förskelat, om denna moraliska nödvändighet, finnes inman eller utman på frihetens fuser. Han har icke viftat om den moraliska nödvändigheten lag i förnuftet eller i Samvetet eller om den var identisk med Egoismen. Visserligen uppenbarar sig Egoism rättfärdigheten i Filosofens skalle, såsom en moralisk nödvändighet, men vi hafva afman påse villat, att Egoismen uppenbarar sig i Samvetet såsom Egoism rättfärdighet. (C. U.). För att rättelsen infly, den moraliska nödvändigheten väfande måtte, vi nämmane vunderfika Samvetet förhållande till viljan. Vi hafva på närläpade den anmärkt, att Samvetet icke står under viljan, Remmande, och detta borde väl afsees Filosofen medgifva. Men Samvetet serken på viljan, dock icke såsom den enda nägne magt, emedan andra kämpar, utom Rättsskinn, påse, göra sig gällande, och Komma frans samma Rätt, som Rättsskinn, nemligen ifrån kjertat. Samvetet kan endast då böja viljan, när det är väkt, när Rättsskinn blifvit en passiv, som understuge. Kerl andra passivaren. Elt Samvetet böja vi således finna den moraliska nödvändighet, ingraf menniskan upmanar, att realisera sin frihet, men af hjälpa mening och andens sammanhållning i den filosofiska fattelsen, kan man påse, att Egoismen är med i Grelit, ty här betraktas icke den moraliska nödvändigheten, så som en på viljan orredelbarligen verkan de magt, utan den upmanar jaget, att realisera sin frihet, och denna Enmaning kan jaget efter Komma, om det vill, i handling är jaget. denna

mening den högsta magten.
1200. Om jaget. Det vill säga Egoismen, erkänner den moraliska nödvändigheten såsom en utmanig rannande "nägne magt", så är det endast den föne, att den i menniska naturen djupet in plantade Joden om empirietiva original, icke alldeles utflackat, men annars är det Egoism rättfärdigheten, som gör sig gällande i den Naturliga menniska, samvete och upväcker afsees i Fagnuften en Jode om hvad såsom den rana. Denna moraliska nödvändighet erkännes på mycket håll och af filosof, som det är hans eget verk, ty det är på han hjälpa, som realiserar sin frihet, och förklarar sin vilja eller gör sig sin vilja god, med tillhjälp af Egoism rättfärdigheten. Hantill behöfver vi handling ingen nåd, ingen såsom moraliska nödvändigheten som upträder dämmande och trappande med Samvetet, qual och kjertans etc. En såsom moraliska nödvändighet är "lagens upmaning" i kjertans tallos af Rättsskinn såsom nödvändighet som till och med uphäfver viljan, activa och passiva frihet, och Lemnar komle endast den passiva friheten, en såsom nägne magt kan filosofen annäsligen inman i sig perfarligket. Ty kämpar nägnar och gör våld på hans frihet, så säger han kelt pingrelt. Gud har bestämt menniskans vilja såsom den högst af bestämmande och den på frihet kan ingen moraliska nödvändighet taga ifrån henne.
1201. Utgå är det bra framt att på den moraliska vägen afventiga Filosofen om vidden och bredvid af hans afsees på som moraliska perfar. Inanone kan han vidkännas den moraliska nödvändigheten, som gör det annäsligt för jaget, att uphäfva tankelagarna, eller ett på den dra viljans väfande Vi anse således det

120%. Uti den idealiska Personligheten, som är den fria af alla Personligheter, är jaget inte bundet af någon slags typisk, fysisk, eller metafysisk nödvändighet. En sådan Personlighet skulle bli Filasafens Gud vara, såsom ett "ens libere animus", men denna absoluta frihet i själen, res den ige nam, att Filasafen på Gudarnes öfverflyttas den metafysiska bestämningen Essentia och substantia, hvarigenom han, Gud underkastas den metafysiska nödvändigheten; hvilket är en stor

infränkningen i den absoluta friheten. Då nemligen
den filosofiska Guden är en substantiell Personlig-
het på en som bunden af den metafysiska
nådvändigheten. Han måste vara och handla
enligt sitt väsendes Natur, han är inte fri
från sitt eget subjekt. Han kan inte för-
ändra sitt väsende. Han kan således i meta-
fysiskt afseende inte handla annorlunda än han
handlar. Om åtsä de metafysiska bestämningarna
legga till grund för den som Guds allmog
denligt på det jag duktade, om det är alldeles
nådvändigt att afviesflytta den Maximala vä-
sens metafysiska nådvändighet på Maximen.
Filosofen som själv mycket begjäre för Ideal-
mens lustiga former att representera det abstrakta
medvetandet, alldeles som en Idealistisk Person
som han afviesflytta detta tillståndet på
sitt eget väsende, bunden af den metafysiska
nådvändigheten i hvad tänkandet och viljan
det angår. Men blotta möjligheten af en sådant
abstraktion, som är en "Ideal realty". Filosofen
själf, som gifva handanvändningen
att tänka på vilken som för en Ideal Person-
lighet, uti hvilken inget inte är bundet
af någon metafysisk nådvändighet.

203. Den Ideella Personligheten kan med rätta
kallas för "En Libidinalitet" men inte för den
substantiella Personligheten, tvans Existential
är betingadt af Essential och substantiell. Den
substantiella Personligheten måste på till vida
vara bunden af den metafysiska nådvän-
digheten att den inte kan sig själv ifrån sitt eget
väsende, den måste vara och handla enligt
sitt väsende, Natur. Men den Ideella Per-
sonligheten, behåller inte vara bunden af den
Metafysiska nådvändigheten. Men om den den
logiska, nådvändigheten, tankelagarna för
den oöfverliga för den metafysiska, för kan
inte den Ideella Personligheten på något

ill det mera tänkbara "Idea vitalis" och anså sig på
icke. Sedan är i lifsprincipen, såsom kunnat menas,
på att sluta i det förbildade lifvet. Vi kunnat endast
genom enfas erfarenhet. Lifsprincipen till det
förelöpa (organiska) lifvet, till det följande lifvet
kunnat vi genom samma erfarenhet från det
förelöpa. Men just emedan dessa båda lifsformer inte
samma förhållas af filosofen, som väl måtte tro
att de äro, men kan inte bevisa, att de äro sub
stantier, (Petrelli) kunnat vi skapa af från till
en, representera Personlighet, uti hvilken jaget
samma medelpunkt för Personligheten, måfö
kunnat sitt beroende af den "Psykkiska nödvän
digheten", och sitt beroende af den fysiska
nödvändigheten. Jaget är beroende i nödvändigheten,
för, på till vida, till det kan komma det
alla sina kunnat, viljan, Förståndet, och
minnet, inbillningskraften; Men emedan ja
get är mest enbart organiskt och nerv
lifvet, af hvilka det förä är den närmaste
magten, som har frambragt jaget, och
det förä eller nervlifvet är jaget un
derordnad, på kan inte jaget på behärra
viljan och Förståndet, att inga begär eller på inkom
ma i förståndet, som inte utgå från jaget.
Så den blagliga erfarenheten visar, att enda
begär eller verkligen inkomma på i viljan,
jag jaget inte kan förhindra, afrensam
frammande tankar inkomma på i Förståndet,
jag jaget inte kan i blincken utöfna.

207. Dessa enda begär, som inkomma i vil
jan, kallar filosofen för subjektiva vilja,
men det är klart af hela Personligheten
samma förhållning, att viljans väsende är
blott ett, och att hela viljan, är subjektiv
på vida. Jaget behärrar viljan, men det
är det subjektiva jaget. (Det subjektiva
medvetandet) eller den "subjektiva Per

sonligheten" som filosofen inte vill erkänna, hvil
kan har afrenmagten i Personlighetens per
son. Men det subjektiva jaget, kunnat begär, som
till viljan, och de förmanande tankar till
förståndet. Det subjektiva medvetandet är
det egentliga jaget, eller människans andra
jag, hvilket Egoismen vill förta från sig, och
den det inte är det objektiva jaget under
där, att människans har ett objektiva och
ett subjektivt medvetande kan med tillhjälp
af Anatomier och Fysiologier, förä bevi
sas, att tillverkan af filosofens förnuft,
jag. Man har allt för många bevis, de på
att det subjektiva medvetandet kan vara
i verkfärd, under det objektiva med
vetandet, överfärd, till ex. som om
bulismen, anirridala magnetismen, pyren
och uppenbarheten. m. m. många föränd
da, som vederfatta till lif, hafva berättat
att de haft sitt fulla medvetande på för
battren, samt sedan de blifvit upprägnat
att de hört hvad de omkringstående ta
lat, men att de inte kunnat göra sitt minsta
finger, eller anna sina ager. Detta bevi
sar, att det objektiva medvetandet varit
i överfärd, till följande af det nämnda
blodfärdet, eller snitt på lifsluft i det
ringare blodfärdet till tjennslar. Filoso
fen kan med sin förnuft, jag inte kan
ma ut fläsket, när han skall förklara
färdarna förämnar.

208. Petrelli varklar mellan "Pneumatism",
men och "Pneumatism", men de
de båda lifven inte samma, Contrago
renas, på är det klart, att de äro af förtä
nen på bestämda, att de inte kunnat blif
va växelbegär. Men "Pneumatism",
existens inte, emedan nervlifvet kan
blott inkom en vilja per, d. v. f. förstået sig

ike äfver hela Krappan. Men "Damppsychi-
 mus" existerar, smidan organiskt träck-
 sig, ända till värtet och Magkärne. Vi rätta
 ike att människans Personlighet träckas
 lika långt, men vi rätta oss på, att den
 Psychismus uppfyller hela pulsen af men-
 niskan Personlighet, i äfverensöfning
 med det universella medvetandet som
 är människans Allrianna Lag. Detta jag
 är stolt till omfång och innehåll. Hela men-
 skan, både förnuget och själ, Damppsychismus
 är således den verkliga Personligheten, såsom
 den är af Skaparen gifven; det tjelgras ike,
 att den Concentrerade Egoismen vill meta-
 las ifrån sitt subjekt, ifrån sin princip, ifrån
 sitt väsende. Det vill säga ifrån sitt liv, som
 här föreställs väsendet, ty äfven här gäller
 den metafysiska nödvändigheten "hvar och
 en måste tänka och handla enligt sitt väsende,
 Natur. Detta är en allmän lag i hela Naturen
 och i Fysik, Psykik och Metapsykik. Sam-
 laend är människans underkastad samma
 Lag. Hon är bunden af den Fysiska, Psykiska
 och Metapsyiska nödvändigheten.

1209. Men Anden är fri, ja rana alla som
 älska friheten, och detta rop är Tidshvarfvet
 lämnat och likväl gör den Concentrerade Egois-
 men, hela detta, rop till ett nöd rop. Och med
 Ande menas Idén, på tyckas den höjst höjst
 ra fri, här menas med Idén ike förnuftet, Idén
 ty den är att enligt sin Natur bunden af den
 organiska nödvändigheten. Idén är det, som
 här utdras af framåt en "fri Idé", i den Heltan
 de och påstående Idén, eller den "ethniska"
 Idén, som flyggar fram en fogel, pladdrar som
 en fågel, gummor som en fluga, och för som
 en blott ifrån öfver till väster, ifrån norr till
 söder, men rätt denna påstående Idé kan
 ike vara, utan påstå utan projekt, utan

grund för sin tillvaro. Detta har ju varit en alldeles nödvändig
 tanke för alla spiritualister, att Idén ike kan påstå
 utan väsende, utan projekt. Det har varit på den
 alldeles barnsligt, att påstå ifrån meta-fysiken.
 Och samma åsatt, som den ethniska Idén för
 linder, med sitt subjekt, i samma åsatt som den
 i detta "fatala väsende" som en pinn i en nål, eller
 som liden på tyckisken, eller som flugan i gnet
 träckan, som rör sig vid, som kombinerar ike i
 den. Materialisterna äter gafvo metafysiken
 afked på ett raggan och påkade sig på i ma-
 tien, såsom ett grund på, hvilket behöfver
 kan påstå, på länge verlden står, ett drottning
 hade Egoismen, blifvet alldeles desperat, det den
 gaf sig förslorad för Evigheten, men frågade på till
 för "att ike" mitte om all lyckelighet.

1210. Så vida nu Anden är ett väsende, på kan den
 ike vara absolut fri, den måste vara och hand-
 la enligt sitt väsendes Natur. Människan kan
 ike vara en fjärril, eller en konungsfogel, som
 suger lyckan i Evigheten, blommorna, utan kan
 måste vara en människa, och handla, som
 en människa, kan måste hafva menliga
 tankar, och menliga känslor. Se ju på detta
 innebär den metafysiska nödvändigheten
 ju på detta, att hon i fysik, psykik och
 metapsykik kan seende måste vara såsom
 hon är, och kan ike vara annorlunda.
 Det är necessarium, det är Fatum, och denna
 fatala magt kan kan ike komma ifrån,
 man kunde fatala magt, måste kan också
 kännas vid. Det tjelgras ike, att Egoismen
 trötat småt den fysiska, psykiska, nödvän-
 digheten. Om också den "ethniska" Person-
 ligheten vore tankbar, på är den dock
 alldeles omöjlig, att realisera "en frälsning"
 och likasom hon i fysik, psykik, måste, vid
 raggan hela sin "individualitet", på måste
 hon psykik afseende vidkännas hela sin
 Personlighet. Och här kan bost en enda
 rem af denna andeliga Krapp, på kan

mer det att frida i evigheten. Det går med den andeli-
ga menigheten som med den kranstilla som klagar
deräfter, "att det värker i dem amputerade och bort-
kastade lemmar" så måste det gå med dem som kast-
at bort den subjectiva viljan. Den infernaliska
brändaren bränner allt förorsaka, brända och
värk i denna amputerade och bortkastade lemmar.

12/11. Tydligt talas vårt medvetande för den psykiska san-
ningen, att det jag, som känner, är samma jag, som
tänker. Men det jag, som känner, är just detta subjek-
tiva medvetande, som är naturligt och verkligt
icke blott tänkt. Det abstrakta självmedvetandet
är blott tänkt, det är självförsök, och chunne det
för filosofen är riktigt, att lefva i det abstrakta,
är det dock vida räligare för barnet som lefver
i det universella, i medvetandet af hela sin ban-
jes fullhet. Om filosofen tycker om, att lefva uti Egois-
mens selfingelse, tyvärr! Men tycker sig vara riktigt fri
och lös från världen, så är han dock i det hela olyck-
lig, då han icke har begagnat barmen för sig själv, att
tacka för sin lycksalighet. Han suger påa ena
toma pipor, och barnet suger spådens pipor
och känner sig saligt deraf. Om barnet kan
lätt för att gråta, så har det också lika lätt för att
skratta. Och i allmänhet är glädjen hos barnet
öfvervägande. Om filosofen vill uttala
sin samma eller räckliga äfverlyckelse, måste
han tyckas, att han var lycksalig som barn.

12/12. "Det jag som känner, är samma jag, som
tänker." Men det jag, som känner, är ett ras-
fint jag. Det är ett badant jag, som jagar
hvad det går af den nägne magten. Det kan
icke säga till känslorna. Jag känner och
icke. Detta jaget, förhållande till känslorna
den psykiska nödvändigheten, som tyng-
gar jaget att omattaga från hjertat både
lyst och lust, både and och gäst, både kär-
lek och hat, både sorg och glädje, och om jag
get försöker att frigöra sig från det uttrigade från
det olyckliga, från det förenade, från det
mottagande elementet, så går det, som med
barnen, som kunde "kalta äppel och bakor"

utför, och det gick omöjligt. "Egionen försöker väl, att
fåsaka af sig, dammet, smutten, orolig heten, som
som med den, när han gräper i ~~smutten~~ smutten
eller myskatten, så mer han skakar af sig, desto
mer skakar han på sig. Det kan icke vara an-
nordnadt, så vida han själv har i sin Egoism
kastat på sig den smutten, för han sedan försök-
tar skaka af sig, nu är det för sent, att skaka
af sig dammet, sedan den det förutgående Egois-
men kastat på sig oroligheten. Den psykiska
nödvändigheten är en nägne magt, som är ned-
lagd i människans Naturen, och ifrån denna fatale
magt kan ingen Egoism frigöra sig. Jaget måste
nu vidkännas, känslorna, passionerna, driften-
na, instinkterna, Temperamentet o. s. v.

12/13. Men chunne dessa driftenes vord i sin barmen
"afkyldiga", tyftande till ett frid och fredligt för-
nyst, liksom utveckling, såsom Petrelli uttrycker
sig, så äro de icke afkyldiga nu mera, chunne
nämde författaren, påstå, att driftenna äro
"afkyldiga" ännu efter fallit. Detta är ju "proton"
pseudas i den psykiiska psykologien. Andra förfat-
tare hafva dock sagt på sås medvetande af gäst och
and, att de varit tvungna, att omät de andra driften-
na, förskansa sig bakom viljans frihet. Men för
de också försökt på jaget som "intet and"
"samma här in". Men kvar af igenom hvil-
ken part, skall då hustrun själv frigöra in?
Jaget är verkligen hustrun: kemiskt, som
satt vida som den metafysiska nödvändigheten
till, jaget, att vara hustrun, men i orolig
veto, som är jaget både "faccie" och "psychic"
förnas, instinkterna, driftenna och Tempera-
mentet "konstigt att göra". Jaget måste
der bäga sig under äfvermagten på vidt som jaget
icke vill vara den stora tanketen, ett innerligt
utan omfång, en hela utan subject, så måste
det verka på fast i ett fast förhållande: psykologin
är lifsmärkligt i metafysiken ett andliga
väsendet, "en psykolog", vill jaget träffa på
fast i detta subjectiva "innemant" i sig själv, så
måste det nås till gäst, att hvad liksom för

1314. Skulle jaget säga: "Jag beträffar ikke lifvet
Jag kan vara detta till för utvär: ja! ja då kan
vi säga: då är en Karl, som den Kärleken
utan till. Men vi hafva förnimmitt, att
tilslutten ikke kan vara utan väpnade
mycket mindre kan kan vara utan
men emedan lifvet är den Kärleken i minnet.
Många personlighet, ja måtte jaget vara denna Kärleken
många underkastet, och emedan lifvet har den
tygghetens nödvändigheten med ja, ja måtte jaget
den moraliska nödvändigheten, säga med lif-
vet, ty den moraliska nödvändigheten har
för grund i den tyggheten. Samtidigt hör och
ja till Kärleken, under Kärleken af Kärleken
men hos den moraliska nödvändigheten till Kärleken
Kärleken, ja måtte jaget den moraliska nödvändigheten
Kärleken, verkas den moraliska nödvändigheten
ja jaget, (det subjektiva medvetandet) och jaget
jaget Kärleken i syndens lag. ^{den} det har tilslutten: den
moraliska nödvändigheten griper ditt jag sin-
get: syndens lag, ty jag är färd under syndens
Kärleken, ^{inte} att egenrättfärdigheten ströter emot.
men att vara på sin egen: syndens lag att vara
färd under synden, det Kärleken på Egenrätt-
färdigheten ^{med} ägghet, ty Egenrättfärdigheten
färd: "Kärleken jag vara en färd af minna
Kärleken." Nej: jag frigör mig, jag färd i
mig ifrån syndens restiga lagor.

vilja är ike men egen vilja!" Kan man häna, hana lätta
det giska, att hanna afus afgrund. Men min
gustinga blott: juft genom detta förtvifflade språk
meningar, ni med: "afgrund. Haden ike lät
förelä. Eder af Egenrättfärdigheten, att taga en färdig
fant, till detta förtvifflade språk: Haden i lät
heida Er af den förtvifflade, näst, att hanna
på afgrundens bratt, Haden i Hattit eder fatt
uti det med hanna förnomenitet, att er Kant
Eder afornliga, att hanna afus afgrund med
en Josefson, på Haden i mitt af hanna Eder
vilja, som, egen vilja" och denna i mitt näst
med blott: "Hade heder mig, jag förgår" Men
ni är, ni: fara att hanna af Josefson och
är det på, att ni genom detta förtvifflade språk
men befriade ifrån Egenvilja i v. i. i. i. i.
dij fursen vild, på Haden i hanna att ta
Egenvilja för denna befriade.

13.16. Nu är det vara blott, som dagen att
meningen ike kan flita sig lat ifrån
in egen anda blott, genom en Josefson eller
genom ett förtvifflat språk afus afgrund
blott. Men det ike kan till samtycke viderhå
vilja, eller på, att Egenrättfärdigheten i Haden
hanna färdig kan binda med sina egen vild
lagiken: på är det likval vara temmeligen
aflyttig för hvar och en, som har den lita
Haden i Josefson i i i i i, att det "jag som
känner är hanna jag, som tänker" och det tän
kande jaget ike genom en Josefson kan
flita sig lat ifrån det kännande jaget. Dä
aktligen är det kännande jaget hanna
Person, som det tänkande jaget. Men nu
är det kännande jaget blott i fändens
lag, och fäldt under henden, i den det tänkan
de jaget vill flita sig lat ifrån ett andra jag
för att ike befrädd af detta färdiga jag, som
att Egenrättfärdigheten finner sig lata befrä
nad af alla hanna färdiga lagar och laga
villja. Uti det tänkande jaget har Egenrätt
färdigheten genom lagiken blott i blott
Centrenad uti en enda punkt. Sedlighe
tens ike har der blott en för ike

och denna "fika Ide" är ike lätt att få bort ifrån
det tänkande jaget. Sedlighetens Ide var en fix
Ide i Judendomen, i Hederdömen, och ike väl be-
visade Christendomen, att Sedlighetens Ide är
och förblifver en Ide, som ike kan realisera
Se, då Försoningen, eller Rättfärdiggörelsen inne-
bär endast "Stålsfrihet", men ike "Gudsfrihet".
Ja är det ju talat om dagen, att Christen-
domen ike kan realisera Sedlighetens Ide, af-
om det tänkande jaget kunde veta, sig till
ifrån sin fyndigaste nästförmåle, att
ändå ike kunna realisera Sedlighetens Ide
uti hela fuoren af sin. Personlighet. om det
går an, att i en Wandvandrung göra sig af med
den subjectiva viljan skilja denna Iden
är rent af pratvis, förvande två tillmat
alla Psychologiska bevis. ja är ike väl förstån-
det givet, och detta kan ike det tänkande ja-
get umbäna. Huru blifver nu Sedlighetens Ide
realiserad i Förståndet, när åfueri der inrygga
sig fyndiga tankar? Ståll man och kunna
vilja fundera Förståndet. två delar och kasta
bort den delen, som innehåller de fyndiga
tankarna? Nej! Glatt inl. Förståndet rater
ike veta sig. två delar, ike kan man för-
stått, att veta fundera viljan och ike väl är
viljan ännu. denna dag blott en vilja: men
intycken äro många andra.

12/14. Se då min Gnistiga Henna, att Sedlighetens
Ide ike låter realisera sig, hvarken genom
viljan eller Förståndet. Gudsbehandling. Det är
bäst att ni gå. 2. att bättra med Er Gonnäthet,
dighet. ty den tid är nu kommit förri fä-
nen jag. i Uppenbarelse bakom 12: 9. 10. Och
den förebråken den gamle oronen, then the
heta djeful och Saten vart utkastad, then the
bedrago hela världen och tråk vart kasta
på jorden, och hans englar vando alla
voktafaste med paron. Och jag förde
en stor kraft, som fader i Guds heliga Ru-
en var Guds Salighet och Kraft och ike

och magt, hans Christa vorden efter vä-
ändades åklagare är förkastad then them
åklagare för Gud och jag. Det vill säga: Guds
rättfärdighet, som anklagas sig till en tyfens Eng-
åklagare den världsliga talen både inbärts på sin
"fix ide" om helighet i viljan, som allri kan förstå
och utvärdes genom Egennätfärdighetens tjänare
som anklaga de Christa för blott på helig-
het. denna Saten blit utkastad från det andliga
gebit i det världliga, då först kan seger fargen
föras i Himmelen. de benädda glädjas afvande
världas befräffe från den åklagare Egennätf-
dighetens, som hållit dem fargna i längars tid. ike
nu bort Saten, och nes till helhet i den lede djeful
som anklagas de bedragade och angerfalle
som till och med de benädda på jorden.

12/18. Sedan vi fått bort Egennätfärdighetens
Ide från det tänkande jaget, sedan vi blott
beripa att människans med en Engels vilja och
en djefuls hjerta, omöjigen kan få bunnit
från, ja annat sätt än genom Rättfärdiggörelsen
ja kunna vi komplettera den mer tilliga Rätt-
färdighetens Ide med tillhjelp af Psychologien. I det
vi således lägga Psychologien till subjekt för
jaget, förstås det af sig sjelft, att denna
Psychologien innefattar de båda lifsnervar
det dubbla jaget, hvilket afven fysice kallas
hjärn, som inrymmer genom det universella
medvetandet och en andra Personlighet, hvil-
ken i sig innefattar känsla, vilja och tanke. Och
ja veta dessa lifsnervarnas helhet, kallas för psy-
kiska grund. Hjerta. Af hjerta vitga andra tankar.
Ja kallas li der den Psychiska grundens till
de två lifsnervornas helhet i lifsnervens
om nu de båda lifsnervarna bunnit
sig i det dubbla medvetandet (det objectiva
och subjectiva) såsom tvänne Personligh-
ter, med tvänne sigor, på ens dakt det dubbla
na Förståndet. Huru blifver ju och det dub-
bla Hjerlat i organiskt, ju den nöden
diga förenings punkten, en enhet, punkt som
ike är gäns det matematiska Förstån-
det, som förde delar vone nemligen men-
niskan en dubbel Person, som kan

12. 19. Mennecken är således en tänkande Konman,
de och vilkande varsele förfärd med hjälpsöke
tande, förkluft, Samv. etc. minne, möbilsöringskraft.
Desa jälsförmågheter äro icks hjälpsöande, icke
tade därade af Skaparen, goshast det förm-
bildade organiffen lifvet, som etnecker sig
uter den i smatieren nedlagda lifsprincipien.
Auk fö veta de uppräknade jälsförmågheternas
verkingar äro beroende af deras respektive
organer, så smater hon i sin verkamhet, 1:na
den "fysiska nödvändigheten", som tvingar henne
att hålla sig på jorden; 2:do den "eretafys-
iska nödvändigheten"; reproduktivt, för
som tvingar henne att tänka efter befrämja
tänkelag, hvilka hon ingalunda fattat
jelft; 3:as den "Psyckiska nödvändigheten"
i. organlifvett, för, som tvingar henne
att känna, både lyft och gadt, både andt
och gadt, både gadtje och sorg, nöje och
missnöje, falgiket och afalgiket; 4:as hon
i "fysiska, metafysiska, och Psyckiska hänsean-
de ingalunda så fri, som hon gerna ken-
de sigka. Meddesa "növändigheter, fäls-
afven den "moraliska och amoraliska növ-
ändigheten", som tvingar henne att kän-
na andt och gadt i moraliskt hänseende
tvingar henne att begära det orda men
än det godast tvingar henne att tänka
mera andt än gadt, kunna mycken
frihet har hon då kvar?
12. 20. Det är ingenting annat än Egoismen
som vill verka oberoende och fri; det är
Egoismen, som vill slita sig los ifrån sig
egen physis, ifrån fästa och ändå kan

kan ike vara utan sätter utan grund: kan måtte
haka sig fast i det närmaste sätte, kan för tag uti,
och huds var det för sätte. To materien var det
första grundfäste, som Egoismen plock tag uti,
där af utkom materialismen. Det andra
grundfästet, som Egoismen plock tag uti, var
det oförklarbara Självväsendet, Ensimpel
och för allt vara riktigt för, lösryckt Egoismen
fritt väsende ifrån den bundna Materien,
ifrån hela organismen, och ifrån det organ-
iska livet. Men hufv kan därför frias, ja
kan måtte dock vara bunden vid sitt eget vä-
de, och således, vara och handla enligt sitt vä-
des natur. Han får ike lös från detta fast-
ken. Det, emedan Egoismen fatt, allt tvång af-
ven det moraliska och religiösa tvånget, på
det kan sig lös ifrån den moraliska och reli-
giösa tvånget, och fattnade fast i Egoistisk
het. Der följde han nu som flugan i gräskor-
nan. Men ändå räddas han, att andan öppni,
1221. Som vilja och förstånd äro mest utbildade
hos filosofen hvilken gör en sats på ifrån
sin egen upskrivna Person till Gudomens
hafva vi afven uti Theologien fått en för-
skärskligt för filosof till Gud, vi hafva
fått en Kärnkäls Gud som endast han
vilja och förstånd. Filosofen måtte dock vara
ord egenkär, efter som han emillas sig vara ett
fullkomligt Ideal af fullkomlig moraliskhet,
och ifrån detta fullgjorda Ideal gör han ge-
der en sats till Gudom. Alla de egenka-
per som filosofen har i smätt, har Gud i för-
måla, jelska Egoismen ike undanta om
filosofen är Kärnkäls: han Gud är också
Kärnkäls. Filosofen kommer ingen mo-
ralisk närandighet, ja också han Gud.
Filosofen har alla kjerat egenkär, vil-
jan. Det samma gäller också, han Gud.
Beträktet vi nu denna förskärskligt stora
filosof, d. v. i. filosofens Gud, ja låta vi
berakta nalkas honom, ja förskärskligt

han ett. Fäkt är han ett metafysiskt väsen,
de, och mätte således handla enligt sitt
sandes Natur. Det är icke den moraliska
nådvändigheten, som hindrar honom att
handla Annorlunda än han handlar,
utan det är den metafysiska nådvändig-
heten, hvarest han är bunden. Detta
kunde icke vara så afsträffande, om vi
endast kände Hans Natur rätt. Men nu
är Filosofens Gud en Rättlös Gud. Han
kan icke lära af de värfandigas pikkan
och tålar. Han biter Någon ängstfull
och värfandig syndare till honom, så kan han
låt blifva ett köd, såsom en värre.
1222. Då hjertat egenkaper en fullkom-
nade och subordinerade under viljan,
så präglas viljan af en, alla sina moti-
ver, det kommer endast till viljan, om
han vill förbättra. Han finner intet nå-
värdigt motiv för viljan, hvarföre han
kan förbättra och frälsa. Om alla är
syndare, så kan han icke enligt Rättens
föreskrifter förbättra sig af en nå-
gan Annan, än den som genom den
egna bättringen lyfter sig till
höga Ideal. Gud är Helig och Rättfär-
dig och rättvis. Alla dessa Motiver äro
eller sådana att bäga viljan till domande.
Hvar förmår nu motiven för viljan
bäga till förskaning? Då de äro
motiver äro beroende af viljan,
så präglas ju viljan af en, alla sina mo-
tiver, så den ena sidan, medan rättvi-
sans föreskrifter äro andra sidan, icke
äro under ett af en vilja, som
grundade sig på afsträffande,
Guds väsende i förskaning.

hållande till rättvisa och barmhärtighet
till hvarandra. I Filosofens medvetande,
att rättvisans afsträffande lag är en
fix ide, som icke kan rubblas, men barm-
härtigheten beror helt och hållet af vil-
jan. Gud kan icke förändras i en
rättvisa, men kan barmhärtighet. Han
kan gifva och taga. Här kan man
alltså se den metafysiska nådvän-
digheten, och tagit bort den psykif-
ska, och hvarföre blef den metafysiska
värdigheten orubblig i Filosofens
1223. Emedan Filosofen själv känner sig va-
ra beroende af den metafysiska nådvän-
digheten, medan han själv Rättlös
dels icke känner till den psykiska nå-
dvändigheten. Hans fixerade Rätt begrepp
äro beroende af Tankelagarne, men Tankelagarne
äro åter grundade i hans vä-
sende. Naturen kan mätte i moraln, liksom
i allt annat tänkt enligt sitt väsen,
des Natur, och derföre är Rättvisans be-
grepp hos honom en fix Ideal, men barm-
härtigheten är vilken. Rättvisan är en
plikt, men barmhärtigheten är hos Filo-
sopen ingen plikt. Den någla damnen
på Jorden har en oafsträffad skyldig-
het, att vara rättvis, men att beröja och
bristning, dertill har han ingen moralisk
förbindelse. Barmhärtigheten beror på
ledes af hans vilja, men Rättvisan beror
icke af hans vilja, emedan den är en plikt.
Egenrättfärdigheten beror, Concentrerat i en
egna punkt. Det är såsom medvetandet
uppbyggt sig der som en moralisk nå-
dvändighet, hvilken alltid står af en vilja
förmår. Det är såsom såsom såsom såsom
viljan. Det är alltså såsom såsom såsom
Rättvisans lag är vilken. Rättvisan
härthetens lag är vilken. Rättvisan
är en plikt, men barmhärtigheten
är ingen vilken skyldighet.

1224. Den föne går också Rättsvisan före och äfver
 Räden eti den världliga lagens domare för
 icke vara barmhärtig; men rättvis måste han
 vara, om vill bibehålla sitt anseende så som
 domare. Man gör icke så mycket afseende
 på domarens egen helighet och rättfärdighet;
 men på hans rättvisa. Ther man föra anmärk-
 ning på domaren för i häd der beryktade
 Ancepagens domare som hälls sina höf-
 ner i mörkret, för att icke finnas ut i Rätts-
 visans spårande af några medlidande somna
 för, som såsom lygnare af afskedningen
 af de brättigas samman. De sökte påleddes
 med flit gåfva alla adlande kännor i sitt
 brätt, emedan ambitionens valde dem, att
 stänkt följa Rättsvisan. Det var för dem en
 moralisk nödvändighet, att upprätthålla sitt
 anseende såsom domare. Detta kännor
 af den filosofiska ensidigheten, som uti
 den världliga, men, erkänner den metafysiska
 nödvändigheten, men uti icke af den fysiki-
 ska nödvändigheten uti organiskt.

1225. Betrakte di den största domarens hand-
 lings sätt med menneiskorna, så finna vi att
 barmhärtigheten gör föne Rättsvisan uti
 hans förhållande till sina affärliga kom-
 väl vägen barade sig Guds stränga rätt-
 färdighet uti hans förhållande till so-
 als barn, uti mases tid ville han uttrata
 det vränga pläget, och i sanning, om Gud
 hade varit en jordisk Regent, en sträng
 men rättvis Konung, hade han visst icke
 lätt bevekta sig af Kapis förbar att
 spåna taktet. Vi Rättsvisans krav var
 här påtagligt en helig plikt, att uttrata
 rättaren och affärlingarne ifrån
 den rena kärlek. Men barmhärtighe-
 ten gick äfven här före och äfver Rätts-
 visan. Huru skulle och Gud hafva för en
 plikt att spåna det vränga visa och ög-
 ne

skatiga pläget, som längedan förvärt sitt lif? Mon
 ne den pläget, att han behåfver den, för vinnan
 de af sina andamål med Kaperen men nästan
 alla filosofer stått allmänt att Gud icke behö-
 ver menneiskpläget, emedan han har sitt
 nag i sig själv som. Huru skulle det, så vara
 för en moralisk nödvändighet, som alar-
 ger honom att spåna menneisk pläget? Huru
 säger filosofen? är Gud pliktig att spåna
 menneisk pläget? är den största domaren
 pliktig, att vara barmhärtig motat med d-
 daren, som förvärtat uphet? nej uti stücke.

1226. Hvar föne läter han då Räden gå för R-
 ten i sin styrelse? Den föne att uti hans res-
 lighet finnes en moralisk nödvändighet, som
 har sin grund i den fysiska nödvändighe-
 ten. Medan filosofens moraliska nödvändig-
 het har sin grund i den metafysiska nödv-
 ändigheten. Gud är så nådig och barmhärtig,
 den föne, att han har ett i barmhärtigheten
 detta kjenta har icke filosofen. Detta mod-
 kjerta, som i sig innefattar hela kärlekens
 öfver, är också en moralisk nödvändighet,
 som här vida kägne äfver viljan än den
 moraliska nödvändighet, som sitter i filo-
 sofens stannhet. Men just detta modens
 kjenta har filosofen beröfvat sin
 Gud, emedan filosofen själv är en kämpa-
 lās varelse, en jern ståt, som icke känner
 annat än kettan i den brinnande eggen.
 Här känner den moraliska nödvändighe-
 ten i stannhet, men den moraliska nödv-
 ändigheten i kjentat känner han icke.
 Tänkake, filosof! Du är icke fri, så länge
 som du är beröfvad af den metafysiska
 nödvändigheten. Du måste varda aktan-
 ska enligt ditt väsendes natur. Men
 när lös sig äfven metafysikens band om
 du kast, blif en i fysiska barmhärtighet
 uti hvilken jaget är fysisk, magten och ö-
 gende af alla fysiska, metafysiska, psykiska
 och moraliska nödvändigheter.